

"אני מספר 71502..."

כך סיפרה יהודית יגרמן במפגש ייחודי עם בוגרי ניצן רחובות, במסגרת הכנות הנסיעה של הבוגרים ל"מסע החיים" בפולין

שי עמית

השבוע אירחו בוגרי ניצן רחובות את יהודית יגרמן במועדונם. מפגש זה הינו תחנה ראשונה במסע שאליו יוצאים הבוגרים. מניצן נמסר כי לראשונה, קבוצה של בוגרי ניצן תיסע בחודש מאי הקרוב ל"מסע החיים" בפולין. במסגרת ההכנות לנסיעה הקבוצה תבקר ב"יד ושם", תשמע על תקופת השואה ממספר מקורות מוסמכים, וכן במסגרת ההכנות לנסיעה לפולין שמעו את סיפורה המדהים של יהודית יגרמן. סיפור המלמד על עיקשות, אילתור ומעט אופטימיות מול הזוועות, שמעט מהן תיארה בדרכה המיוחדת. יהודית יגרמן נולדה בעיר קרלסבד שבצ'כסלובקיה. בפרוץ מלחמת העולם השנייה הייתה ילדה בת שבע. ברחו עם משפחתה מפראג ולאחר הכיבוש הגרמני הועברה למחנה עבודת כפייה, בטרזינשטט. לאחר מכן נשלחה לאושוויץ ומשם לבירקנאו. בתום המלחמה עלתה לארץ ישראל במסגרת עליית הנוער והקימה משפחה. את עלילת חייה, קורותיה בתקופת המלחמה, את פגישתה עם הצוררים אייכמן ומנגלה, את הזוועות שעברה - על קעקוע המספרים על זרוע היד - על כל הזוועות שעברו סיפרה במפגש בניצן. את נחישותה ונחישות האחרים להישאר בחיים תיעדה בכתב, בספר שנקרא "זיכרונותיי" וחילקה לבוגרים, כולל הקדשה אישית.

במהלך ההאזנה לסיפורה של יהודית, הרבה מן הבוגרים העלו וסיפרו את סיפור משפחתם, את מה שהסבתא והסבא סיפרו להם. ההתרגשות היתה רבה והרגשות הציפו את כולם ולחלקם גם הדמעות והבכי. יהודית עטפה וחייבה כל אחד, והאזינה בסבלנות להתבטאויותיהם ולשאלות שנשאלה. יהודית הדגישה בסיפורה את האכזבה הרבה שהיתה לה עם עלייתה לארץ ישראל, שאף אחד לא שאל ולא התעניין מה הם עברו שם בשואה. אף אחד לא האמין למה שבאמת קרה שם. אחת הבנות התעניינה ושאלה מתי החלה לספר את סיפורה האישי? ותשובתה של הגברת יגרמן היתה כי עברו שנים רבות עד שהצליחה להוציא את הדברים ולדבר. הכל היה בפנים כמו פצצת זמן. לקח לה יותר מ-40 שנה להעלות על הכתב את הדברים. לדבריה, כתיבת הדברים והוצאת הספר, היה כחלק מטיפול רפואי נגד דיכאון ובהמלצת רופאה אישי.